DE LEMNISCAAT KRANT

najaar 1995

nr35

IN DIT NUMMER

- VEEL OVER DE MIDDELEEUWEN
- DE NIEUWE GIJS WANDERS
- STRAATKINDEREN IN BRAZILIË
- DE MAGISCHE CIRKEL
- VOORBERICHT KINDERBOEKENWEEK

STRAATKINDEREN

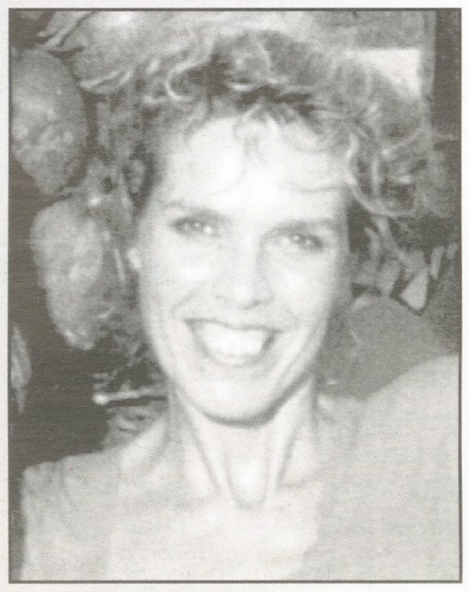

'Zou hij het hier een nacht kunnen uithouden? Alex keek naar de betonnen bank die op de open plek in het park stond. Hij was smal. En hard. Misschien moest hij toch maar onder de boom in het gras gaan liggen. Maar als er beesten kwamen, of moordenaars... Nee, dan toch maar de harde bank.'

Zo ongeveer begint het boek: *'Engelen van het asfalt'* van Ineke Holtwijk. Het is een bijzonder boek. Geen romantisch verhaal, geen zielig meehuiler, maar een boek over kinderen die echt bestaan. Kinderen die op straat wonen, zonder ouders, warm eten en een dak boven hun hoofd. Vandaag weten ze niet of ze morgen nog eten hebben, ergens een onderdak vinden of nog leven. Want een leven van een straatkind telt niet.
Ineke Holtwijk, die o.m. reportages maakt voor het Jeugdjournaal en de Volkskrant in Brazilië, is een tijdje met een groep straatkinderen opgetrokken. Ze weet waarover ze schrijft. En dat is te merken.
Ineke Holtwijk is van eind september tot half oktober in Nederland en vertelt op scholen over wat ze in Brazilië heeft meegemaakt.
Hier een voorproefje:

Alex werd wakker toen er een trein met bulderend geraas op hem af kwam rijden. Hij lag op de rails en hoe hij ook probeerde op te staan het lukte niet. Hij hoorde de motor brullen en er klonk een fluit. Toen werd hij wakker. Op het vliegveld dat in de baai lag, was een vliegtuig geland. De motoren gierden.
De zon scheen, maar het was nog niet zo heet. Logisch, want het was winter. Op het grasveld stond een groepje mensen. De meesten waren vrouwen en ze klapwiekten met hun armen op het sein dat een jonge man gaf. Over het teerpad zoefden fietsers in trimpakken voorbij. Aan het einde van de betonnen bank zat een oude man in korte broek de krant te lezen. De bedelaar lag iets verderop, in zijn lappen. Alsof hij de hele nacht geen centimeter was verschoven. Het leek niemand op te vallen.
Alex had dorst en honger. Opeens herinnerde hij zich de koekjes. Hij viste de brokstukken tussen zijn kleren in de plastic tas uit. Stom, hij had erop gelegen. Nu moest hij op zoek naar water. Waar had hij die kraan gezien waar mensen hun thermosflessen vulden?
Bij het strand vond Alex de kraan. Hij dronk, waste zijn gezicht, spoelde zijn zanderige voeten en zijn benen. En toen niemand keek, trok hij zijn bermuda bij de elastieken tailleband naar voren alsof hij negen maanden zwanger was en liet hij de straal langs zijn buik in zijn broek lopen.
Een onderbroek droeg hij niet. Die had hij nooit gehad. Snel floepte hij met zijn hand tussen zijn benen en kletste het water in zijn kruis. Hij wreef een denkbeeldig stuk zeep over zijn buik. Klaar. Schoon.
'Mijn hemel, het lijkt hier wel een openbaar badhuis.' Hij schrok en draaide zich om. Achter hem stond een oude vrouw met een strandhoed en een poedel. De bliksem sloeg uit zijn wangen. Hij wist niet hoe hij kijken moest. Zou ze wat gezien hebben?
Ze lachte. 'Volgens mij ben jij nat achter je oren.'

(vervolg op pagina 2)

EVERT HARTMAN

Nog steeds geweldig populair! Viermaal bekroond door de Nederlandse Kinderjury. Dat is nog nooit vertoond! Alleen Evert Hartman kreeg dat voor elkaar. *'Morgen ben ik beter'* werd bekroond in 1988, het eerste jaar van de Kinderjury.
'Niemand houdt mij tegen' in 1992, *'De voorspelling'* in 1994 en dit jaar zijn laatste boek: *'De vloek van Polyfemos'*, de avonturen van Odysseus.
Razend spannend! Dat vond ook met meisje dat de eerste prijs won met de Landelijke Voorleeswedstrijd!
Zij won met een fragment uit dit boek.

DE KINDERBOEKENWEEK

Op 4 oktober is in Amsterdam de opening van de Kinderboekenweek met de gebruikelijke schrijversmarkt en een voorstelling van *Malif en de wolf* van Hans Hagen. *Malif en de wolf* is ook op andere plaatsen in het land te zien. Deze voorstelling is n.l.onderdeel van het Lemniscaat Kinderboekenweekfestijn dat ook dit jaar weer rondreist.
Wil je schrijvers 'in het wild' zien, moet je zeker komen!

Als je wilt weten of en wanneer dit festijn bij jou in de buurt is, kijk dan even in DE AGENDA.

(vervolg van pagina 1)

Hij greep naar zijn oren. Toen pas had hij door dat ze een grapje maakte.
Zij lette niet meer op hem. 'Kom op, Pretinha. Jouw beurt,' zei ze tegen de poedel. Ze trok aan de riem. 'We gaan even fijn onder de kraan.'
Ze had vast geen kinderen, dacht Alex.

Op een stenen muurtje liet hij zich door de zon drogen. In de baai voer een grote olietanker. Af en toe scheerde er een vliegtuig over het water. Om de landingsbaan te kunnen halen moesten zij zoveel zakken dat hun buik bijna het water raakte. 'Pas op, pas op.' Over het voetpad kwam een man aanfietsen. Aan zijn bagagedrager hing een wiebelend, metalen karretje met daarin staven waterijs van zeker een meter lang.
Hij mag wel snel zijn, dacht Alex. De staven smolten waar je bijstond. Op het pad lag een meters lang druipspoor. De man zette de fiets op de standaard, gooide een lap over zijn schouder en rende toen met de balk ijs het strand op. 'Pas op, pas op.' De ijsstaaf werd afgeleverd bij een strandbar en daar aan gruzelementen geslagen voor de koeldozen. Toen hij de tweede ijsbalk ophaalde, stond zijn fiets middenin een plas water.
Het strand vulde zich met badgasten. Ze kwamen van alle kanten met klapstoelen en parasollen onder hun arm. Er waren veel moeders met kinderen. Maar ook groepen vrienden. Hij zag bijna niemand die alleen ging. Sommigen sleepten radio's en koeldozen met eten mee.
Alex rook gebakken uien. Verderop had een karretje met warme worst stilgehouden. In een koekepan zo groot als een autowiel bakte de worstenman uien en tomaten.
Alex had er nooit op gelet, maar het strand was vol terwijl het middenin de week was. Hoefden die mensen niet naar hun werk?
Hij dacht aan Bruno die alleen in het eenpersoons bed had geslapen en die nu op school zat. Net als Sergio.
Hij kon doen wat hij wilde. Maar zonder geld heeft het geen zin, vond Alex.
Wat doet een straatkind trouwens overdag? Hij kon niets anders bedenken dan zwemmen of voetballen. Want als ze snoep verkochten, waar lieten ze dat snoep dan 's nachts? Als ze schoenen poetsten, hadden ze een houten kist die ergens naartoe moest. Of zouden ze die verstoppen in de struiken?

'Hé, lag jij niet op de bank?'
Naast hem was een jongen gaan zitten...

EEN GESPREK MET HANS HAGEN

Gelukkig, vlak voor hij op vakantie ging kregen we Hans Hagen te spreken.

Hans is een bekende Nederlandse schrijver van kinderverhalen en gedichten. Hij heeft ook veelvuldig gepubliceerd in tijdschriften zoals Bobo, Okki, Jippo en Taptoe. Hans heeft boeken geschreven zoals over Koning Gilgamesh die ongeveer 2700 voor Christus leefde en wiens zoektocht naar vriendschap en de bloem van het geluk van vader op zoon werd doorverteld en ondertekend in spijkerschrift. Dit verhaal is later teruggevonden op duizenden kleitabletten. Hans heeft het verhaal op een duidelijke manier weten te beschrijven en het verhaal is de afgelopen twee jaar vele malen in woord en klank verteld. Deze vertellingen worden gepresenteerd door Erik Karsemeijer en Hans zelf. Erik kleurt de vertellingen van Hans met klank en muziek. Hij bespeeld ongeveer zeventig traditionele instrumenten van Aziatische en Indiaanse oorsprong, waaronder Nepalese en Tibetaanse klankschalen.

Ik kreeg een Oosterse indruk van al deze informatie en na de beleefde vragen van hoe oud ben je (40), en ben je getrouwd (ja), ging mijn nieuwsgierigheid toch meer uit naar de inspiratie achter deze verhalen en de reizen.

Hans vertelde dat hij inderdaad veel heeft gereisd. Tussen 1988 en 1992 heeft hij o.a. Pakistan, Syrië en Jordanië bezocht. Tijdens deze reizen heeft hij veel ideeën opgedaan voor boeken zoals *De weg van de wind* (Vlag en Wimpel), *Het gouden oog* (Zilveren Griffel), en *Maliff en de wolf*. Het idee voor *Maliff en de wolf* kwam tijdens een reis door Syrië toen zijn dochtertje, die nu elf is, ziek werd en hij dit verhaal tijdens een taxirit voor haar verzon. Zij is trouwens een grote inspiratie geweest voor meerdere boeken, vooral de boekjes met kleutergedichtjes, *Mischien een olifant* en *Daar komt de tijger* en natuurlijk de verhalen van Jubelientje die je ook op Sesamstraat kunt zien en horen.

Ter gelegenheid van de Nederlandse kinderboekenweek 1995 zullen Hans en Erik op 4 oktober in premierè gaan met een nieuwe vertelling. De vertelling is gebaseerd op het boek *Maliff en de wolf* en duurt ongeveer 55 minuten.

Het boek gaat over een groep herders, Maliff, de vader van Maliff, oom Izar en de oude Rafik. Bij het kampvuur vertellen ze elkaar dromen en verhalen...

Op een dag vindt Maliff een grijs wolfsjong. Oom Izar pakt zijn geweer om het wolfje te doden voordat de wolvin de schaapskudde op het spoor komt. Bovendien kan oom Izar de vacht goed gebruiken - hij heeft een nieuw vel nodig voor zijn trom...

Maliff beschermt het wolfje. Hij wil het houden en temmen: 'Ik maak van die wolf een herdershond!'

Wie krijgt er zijn zin, Maliff of oom Izar?
Wil je weten hoe het afloopt met het wolfje en Maliff?
Het programma van het Kinderboekenfestijn staat in deze Lemniscaatkrant vermeld, maar natuurlijk zijn Hans Hagen en Erik Karsemeijer ook na deze week nog in het land te zien.
Heel veel kijk-en luisterplezier, en Hans nog een fijne vakantie toegewenst!

Anne-Marie

AGENDA

De Lemniscaat-auteurs zijn de komende tijd weer veel op stap. Hieronder kun je lezen waar je ze kunt vinden. Voor preciese tijdstippen moet je even contact opnemen met de desbetreffende bibliotheek, theater of boekhandel.

Kinderboekenweekfestijn

Ook is er tijdens de Kinderboekenweek op vijf plaatsen weer het Lemniscaat Kinderboekenweekfestijn met veel Lemniscaat-auteurs, namelijk in **Soest, Zoetermeer, Noordwijk, Gorinchem** en **Breda**. Speciaal voor de Lemniscaat-clubleden ligt er tijdens die Kinderboekenweekfestijnen, op vertoon van je clubpas, een cadeautje klaar!

dinsdag 26 september
is Hanna Kraan in de Openbare Bibliotheek in Landsmeer

donderdagavond 28 september
wordt het nieuwe prentenboek *Mijn olifant kan bijna alles* van Anke de Vries en Ilja Walraven ten doop gehouden in boekhandel Paagman aan de Frederik Hendriklaan 217 te Den Haag

vrijdag 29 september
is Hanna Kraan in de Openbare Bibliotheek te 's-Gravenzande

zaterdag 30 september
is Anke de Vries in de Openbare Bibliotheek te Alphen aan de Rijn

woensdag 4 oktober
is Anke de Vries in de Openbare Bibliotheek en in Boekhandel Messink & Prinsen te Aalten
Lieneke Dijkzeul is in de Openbare Bibliotheek in Enschede
Hanna Kraan is in het theater de Purmerijn in Purmerend

donderdagmiddag 5 oktober
is het Lemniscaat Kinderboekenweekfestijn met Thea Beckman, Anke de Vries, Gijs Wanders, Ingrid en Dieter Schubert en Sander de Heer en de voorstelling *Maliff en de wolf* van Hans Hagen en Erik Karsemeijer in Bibliotheek Overhees aan de Willaertstraat 49 te Soest

Lieneke Dijkzeul is dan in de Openbare Bibliotheek te Loosduinen, Den Haag

vrijdagmiddag 6 oktober
signeert Gijs Wanders zijn boeken bij boekhandel Aalpoel en Schouten te Deventer
en signeert Lieneke Dijkzeul haar boeken in boekhandel De Vries in Zierikzee
en Hanna Kraan in boekhandel Los te Bussum

vrijdagavond 6 oktober
wordt het nieuwe boek van Kaat Vrancken *Zing maar, Hannah* ten doop gehouden in Standaard boekhandel Bree in België vanaf 20.00 uur

zaterdag 7 oktober
wordt in Nederland het nieuwe boek van Kaat Vrancken gepresenteerd vanaf 15.00 uur in boekhandel Willems in Weert.
en is Lieneke Dijkzeul in de Openbare Bibliotheek in Almere en Hanna Kraan in boekhandel Maassen te Nijmegen

zondag 8 oktober
zijn bijna alle Lemniscaatauteurs en vele andere jeugdboekenauteurs op de grote Kinderboekenmarkt in de grote Kerk te Den Haag

woensdagmiddag 11 oktober
is het Lemniscaat Kinderboekenweekfestijn met Thea Beckman, Anke de Vries, Lieneke Dijkzeul, Hanna Kraan en Sander de Heer in het Stadstheater in Zoetermeer

donderdag 12 oktober
is Lieneke Dijkzeul in de Openbare Bibliotheek te Giessenburg

vrijdagmiddag 13 oktober
is het Lemniscaat Kinderboekenweekfestijn met Thea Beckman, Anke de Vries, Lieneke Dijkzeul, Hanna Kraan, Simone van der Vlugt en Irene Goede en de voorstelling Maliff en de Wolf van Hans Hagen en Erik Karsemeijer in De Kuip aan de Zeestraat 1 te Noordwijk

zaterdagmiddag 14 oktober
is het Lemniscaat Kinderboekenweekfestijn met Thea Beckman, Anke de Vries, Lieneke Dijkzeul, Hanna Kraan, en Nicolas van Pallandt en de voorstelling *Maliff en de wolf* van Hans Hagen en Erik Karsemeijer in Stadsschouwburg De Nieuwe Doelen aan de Haakstraat 64 te Gorinchem

zondagmiddag 15 oktober
is het Lemniscaat Kinderboekenweekfestijn met Thea Beckman, Lieneke Dijkzeul, Gijs Wanders, Simone van der Vlugt, Sander de Heer en Irene Goede en de voorstelling *Maliff en de wolf* van Hans Hagen en Erik Karsemeijer in de Openbare Bibliotheek aan de Molenstraat 6 te Breda
en Hanna Kraan is in de Centrale Bibliotheek te Tilburg

Lemniscaten zie je overal

Lemniscaten zie je overal, al moet je er soms wel een vergrootglas bijhalen! Zo verging het ook Annelie Werkman uit Amersfoort, die op haar vulpen een aantal piepkleine Lemniscaatjes zag. Ze waren zelfs te klein om te fotograferen! Dus tekende ze ze na en stuurde de tekening in.

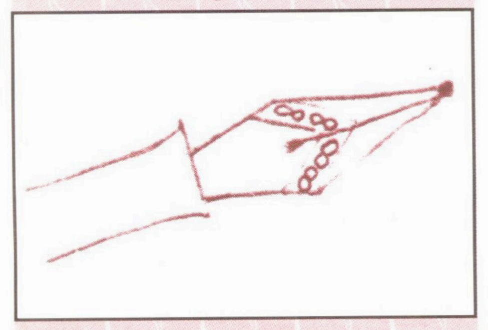

Bedankt Annelie!

Maar niet alleen jullie zien overal Lemniscaten, wij ook! Wij zagen in Publishers Weekly, een Amerikaans blad voor het boekenvak, een foto van een prachtige Lemniscaatpostzegel die als winnend ontwerp was gekozen voor een actie voor meer bekendheid met borstkanker op middelbare scholen in Amerika.
Hoe kom je op het idee?!

STAMP—Diane Nannery of the Breast Cancer Coalition, right, intro
Forbes (R-Shirley), to student artist Regina Malfatti, a senior at Wi
ol. Nannery selected Malfatti's design of a breast cancer awareness sta
that Nannery sponsors at area high schools. Malfatti's drawing is
a breast cancer awareness stamp could look like. Forbes has pled
onvince the U.S. Postal Service to print a breast cancer awareness sta

DE favoriete boeken van een redactielid

Het blijkt toch moeilijker te zeggen wat mijn favoriete boek is, dan ik had gedacht. Mijn kast staat vol verhalen die ik eenvoudigweg goed geschreven vind, die apart zijn omdat ze 'karakter' hebben, of waar ik een speciale herinnering aan heb.
Als klein kind las ik alleen strips. Mijn eerste boek haalde ik een jaar na het gekregen te hebben pas uit de kast, en dat was het begin van mijn leesverslaving. Mijn moeder kon vaak pas mijn aandacht krijgen als ze het boek vrijwel uit mijn handen had genomen. Nu, op vijftienjarige leeftijd, is dat wat minder, maar ik trek nog altijd een uur per dag uit om in een boek te duiken.
Mijn moeder las me altijd wel voor, en een boek dat me altijd goed bij is gebleven, is *'De geheime tuin'* van Burnett.
Het is een zeer meeslepend boek over een meisje dat bij haar oom komt te wonen en een verborgen tuin vindt. Samen met haar zieke neefje oefent ze in de geheime tuin voor een verrassing voor haar oom...
Een ander klassiek boek is *'Schoolidyllen'* van Top Naeff, dat voor het eerst in 1900 uitkwam. Het gaat over 5 vriendinnen die op school allemaal streken uithalen. Ook vindt er veel plaats buiten school, de ziekte van één van de meisjes, waar menigeen tranen bij heeft gelaten!
Een fantastische navertelling van het slavenleven in de negentiende eeuw is de *'Hut van oom Tom'*. Het verhaalt de levens van

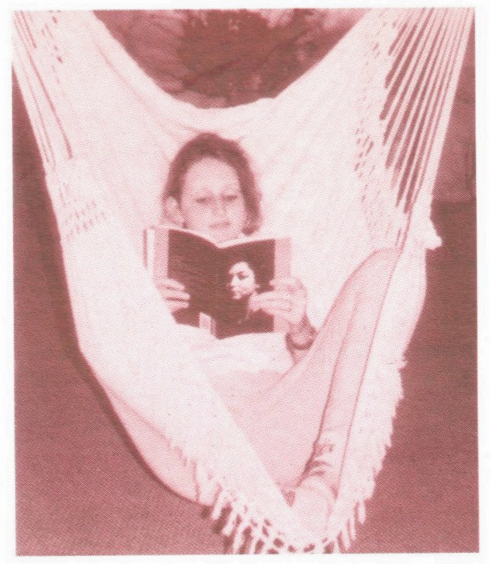

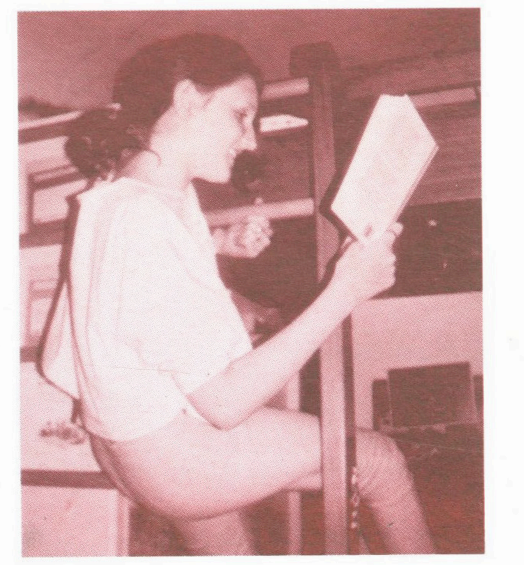

twee negerslaven van eenzelfde eigenaar, waarbij de één wordt verkocht en de ander vlucht. Twee verschillende levensverhalen, die uiteindelijk toch met elkaar samenhangen.
'Alleen op de wereld' van Malot is een perfect boek om in te kruipen als je *'down'* bent, vind ik. Het is een ontroerend verhaal over de vondeling Remi, die in zijn achtste levensjaar door zijn pleegvader wordt verkocht. Remi trekt de wijde wereld in, om uiteindelijk z'n echte moeder te vinden.
Het laatste maar zeker niet het minste, is *'Het dagboek van Floortje Peneder'*. Het gaat over een meisje dat leukemie krijgt. De ziekte komt twee keer terug en Floortje sterft. Het boek is een steun voor ieder die, net als ik, die ziekte heeft gehad. Als slot van haar leven en dit artikel, schrijft ze:

Een race tegen de klok die je
toch nooit zal winnen,
De trui af willen hebben voor
de wol op is,
Langzaam vlieg ik weg naar
het land van onbezordheid.

Vellah

GEZOCHT

Hoi! Ik ben Kim en ik ben 14 jaar oud, een klein beetje verlegen en gek op lange brieven schrijven. Mijn hobby's zijn: lezen, muziek en winkelen. Ben jij zo rond de 14 jaar en lijkt het je leuk om met mij te pennen? Aarzel niet en stuur een briefje naar:
Kim Scheffer,
Banksstraat 133,
3312 GC Dordrecht.

Gezocht: Wie wil met mij in geheimschrift schrijven?
Ik ben 14 jaar en zoek iemand tussen de 13 en 15 jaar om mee te schrijven. Mijn hobby's zijn: lezen, schrijven en origami.
Stuur graag een postzegel mee, dan krijg je zeker antwoord (al duurt het misschien wel even).
Marieke Alting Siberg
Houtvaartkade 4
2111 BR Aerdenhout

Hoi, ik ben Anoek en ik ben 13 jaar oud. Ik zoek een vriend/in om mee te pennen. Mijn hobby's zijn lezen, tekenen, en tennissen, en ik hou ook van blitse en kleurrijke kleding en sieraden. Het liefst zou ik met iemand schrijven die niet in mijn buurt woont. Lijkt je dat leuk, schrijf dan naar:
Anoek Yottier
Antwerpseweg 71 B5
9100 Sint-Niklaas
Belgie

Hallo, mijn naam is Eva en ik ben 13. Ik zoek een leuke schrijfvriend of vriendin. Ik lees graag en hou helemaal niet van sport. Ook hou ik veel van dieren. Ik zal proberen zo snel mogelijk te antwoorden. Mijn adres is:
Eva Dergedt,
Molenstraat 41
1770 Liedekeuke
België

Ik zoek een jongen die graag met een Ethiopische jongen van 15 wil schrijven (in het Engels). Schrijf voor het adres naar
Anke Schoeber
Veld- Oostenrijk 2
5961 NW Horst
N Limburg

Ik zoek een vriendin die lief, begripvol en eerlijk is. Liefst heb ik dat je 13,14 à 15 jaar bent en je in de buurt van Zoersel woont. Ik ben pas 15, lief, verlegen, gevoelig, romantisch,... Ik hou van de natuur, naar de film gaan, winkelen, lezen en muziek beluisteren. Trekt mijn oproep je aan? Kontakteer mij dan op dit adres:
Freya Zoomers,
De Bergen 47
2980 Halle-Kempen
België

Ik zoek een penvriend of -vriendin in Nederland of België voor een 15 jarig meisje (Koreaanse leeftijd is 17) uit Zuid Korea.
Wie zou met haar willen schrijven (over alles wat je interesseert, boeken, muziek, toekomst) en ervaringen willen uitwisselen over beide culturen?
Haar adres is:
Kim Hyo Jung
404 dong-40 Ho Ju Gong Apt,
Seong-Po-Dong,
An San City Kyeong-gi do
Zuid Korea.

Vervolgverhaal

Help, zijn de vervolgverhalen verdampt in de zomerzon? Was het te warm om te schrijven? Verdroogde de inkt in jullie pennen? Wij weten het niet. Feit is dat er heel weinig bijdragen waren voor het vervolgverhaal, en het was juist zo spannend.
Gelukkig redde Hedwig van der Meulen uit Suameer ons uit de nood, met een prachtig eng vervolg! Hier is het:

DEEL VIER

Inge was zo bang dat ze zich stijf aan Jerry vastklampte. De auto reed heel langzaam. Het scheelde nu nog maar één meter, dacht Inge. Ze durfde niet meer te kijken en kneep haar ogen dicht. Jerry dacht dat hij wat achter in de auto zag zitten, maar het was te donker om het goed te zien. En toen reed de auto tot hun grote verbazing voorbij hen. Inge had haar ogen open gedaan en beiden zuchtten ze eens diep en volgden toen de auto. Die reed nog steeds achteruit. Hij was nu al 20 meter verder en stopte toen plotseling. Er stapte een gestalte uit, je kon niet zien of het een man of een vrouw was. De gestalte liep om de auto heen naar de achterbak en haalde er een doos uit, zo groot, dat de gestalte hem maar net kon tillen. Opeens hoorden ze geschreeuw. Ze keken om zich heen en toen zagen ze een tweede auto aankomen. Onno... dachten ze allebei en keken vol verwachting... Hij kwam van de andere kant. Inge kon wel gillen. Wat had dit allemaal te betekenen? Waarom zaten ze hier? Onno was misschien wel gewoon even naar de WC gegaan en teruggekomen toen zij net weg waren.
Nee, dat zou Onno wel gezegd hebben. Hoewel, Onno was ook wel iemand om niets te zeggen. Waarom gingen ze hier niet weg? Ja, nu kon het niet meer. O, wat waren ze toch stom geweest.
Op dat moment werd Inge uit haar gedachten gehaald. De tweede auto stond vlak bij hen. Een man kwam eruit met een zaklantaarn. Hij kwam op hen af. Nu pas zagen ze dat het hun vader was. 'Wat doen jullie hier, midden in het bos. Weten jullie wel hoe laat het is', riep hij boos. 'We waren erg ongerust, en waar is Onno?'
Daar had je het al, dacht Inge. Niet naar de WC gegaan dus. 'Gaan jullie nu snel mee naar de camping om alles uit te leggen. Maar waar is Onno nou?' hun vader ratelde maar door.
Hun vader duwde hen naar hun auto. Maar opeens schrokken ze. De andere auto was weg. Waar was die gebleven? En van wie was die schreeuw geweest?

En nu aan de slag:
De warme zomer is weer voorbij, het regent weer lekker, dus geen smoesjes meer!

WEER EENS EEN JONGERE-JONGEREN PAGINA!

Wie al een hele tijd lid is van de club herinnert zich wellicht dat we ooit een JONGERE-JONGEREN pagina hadden met boeken voor clubleden van 8 tot 10. Op een gegeven moment hadden wij niet zoveel inspiratie meer en is die pagina verdwenen.

De JONGERE-JONGEREN pagina die we nu hebben gemaakt is eigenlijk een beetje anders. Het is een pagina met allemaal leuke boeken waar jullie te oud voor zijn. Leuke cadeautjes wellicht voor je kleinere broer of zus, neef of nicht, als je die tenminste hebt.

Zo niet, gewoon overslaan!

SPROOKJES VAN MOEDER DE GANS

Sprookjes worden nu vaak gezien als mooie verhalen voor kleine kinderen, maar dat was niet altijd zo. Oorspronkelijk zijn het verhalen voor volwassenen. Soms lief en aardig, maar vaak ook wreed en vol met sex.
Zo ook in de tijd dat Perrault zijn *'Sprookjes van Moeder de Gans'* schreef. Roodkapje wordt in zijn versie opgegeten door de boze wolf. Maar van de jager die de wolf doodschiet en grootmoeder en roodkapje redt is geen spoor te bekennen.

Ook andere sprookjes zijn niet bepaald liefelijk. Neem nu Klein Duimpje of Blauwbaard.
Toch zijn de Sprookjes van Moeder de Gans wereldberoemd geworden. Reden voor Lemniscaat deze sprookjes opnieuw uit het Frans te laten vertalen. Irene Goede maakte er prachtige kleurplaten bij.

De Sprookjes van Moeder de Gans kosten: f 34,50

ONDERBROEKEN MET STIPPELS

Mara en Esther de Rijk

Mara de Rijk schreef verhalen over een kleine dromer. Hij dagdroomt over zijn vader die met mes en vork aan komt zetten omdat hij hem 'om op te vreten' vond. Hij droomt dat hij plotseing groot is en zijn ouders klein en hij dagdroomt over onderbroeken met stippels.
Mara de Rijk schreef de verhalen toen ze ernstig ziek was en wist dat ze ging sterven. Haar zuster Esther maakte er illustraties bij. Wij vinden het samen heel apart!

MAAK VAN EEN MUG EEN OLIFANT EN GA GRATIS NAAR DE DIERENTUIN!

Wie vanaf 1 oktober een exemplaar koopt van het populaire boek *'van Mug tot Olifant'* van Ingrid en Dieter Schubert kan, onder begeleiding van een volwassene, gratis naar Diergaarde Blijdorp of Dierentuin Amersfoort.
Gewoon hartstikke leuke dierentuinen!

De gratis toegangskaart zit in het boek!
Het aantal boeken is beperkt,
dus het is opschieten geblazen.

ZING MAAR, HANNAH

Kaat Vrancken

Kaat Vrancken is een nieuwe lemniscaat-schrijfster. Ze woont met haar man Luc, hun dochter Hannah en hun twee teckels Osald en Kiekie op een mooi en rustig plekje in het centrum van Bree.
In "Zing maar, Hannah." vertelt ze over de plezierige en treurige momenten uit de kindertijd van haar enige dochter Hannah. In plaats van een fotoboek samen te stellen schreef ze een verhalenboek. In de hete zomer van vorig jaar begon ze eraan. Ze werkte vooral 's nachts wanneer de koelte haar door het open raam energie kon geven.

Schrijven betekend heel wat voor haar, maar toch vindt ze dat niet alles rond haar schrijversambitie moet draaien. Het maken van een eerste boek betekende een verrijking naast haar eigenlijke job. Om haar brood te verdienen, is Kaat Vrancken free-lance copywriter. Daarbij gebruikt ze directe, ondubbelzinnige en simpele taal. Het schrijven van "Zing maar, Hannah" was voor haar het verwerkingsproces van de dementie en later ook de dood van haar vader. Het boekje is daarom opgedragen aan haar vader die zachtjes is ingeslapen toen ze bij hem het laatste verhaal van het boek schreef. In het boek heeft Hannah het regelmatig over "kakaplot vetkontje". Toen ze daarna het vijfjarige zoontje van een vriendin het door Hannah bedachte scheldwoord "kakaprot vetkontje" hoorde gebruiken, was dit voor haar het mooiste compliment voor haar debuut.
Het boekje brengt in zestien verhalen losse fragmenten uit het leven van Hannah aan het licht zoals ziekte, opstandigheid, voorlichting, confrontatie met rollenpatronen, vriendschap, angst, geborgenheid en eenzaamheid. Binnen deze fragmenten functioneren de dementie en de dood van opa als een rode draad. Kaat windt nergens doekjes om. Zo zegt Hannah dat het in het verzorgingshuis waar opa verblijft stinkt naar soep en oude mensen. In het eerste verhaal is Hannah er helemaal niet voor te vinden een liedje te zingen voor opa, terwijl ze dit in het laatste verhaal niet langer weigert. Kort daarop sterft opa. Het zingen van Hannah blijft voor Kaat en haar man Luc een mooi beeld. het was als een slaapliedje voor opa. Bovendien zingt Hannah net dat liedje dat ze haar mama telkens opnieuw verbood te zingen.
De personages die Kaat in haar boek beschrijft zijn echt. Hannah is vijf. Er gebeurt veel in haar leven: ze gaat kleren kopen met mama, jonge vogeltjes vallen uit hun nest, opa gaat naar een verzorginghuis en Hannah gaat op bezoek. Oswald is een oude teckel die ziek wordt maar gelukkig ook weer beter. Opa is geen begripvolle opa, die altijd naar je luistert. Nee, opa doet vreemd en wordt langzaam dement. Hij wordt gevoed als een kind, hij morst en moet een slabbetje om. Hij raakt de weg kwijt en in huis moet hij ook alsmaar lopen, heen en weer, heen en weer. Zo is het nu eenmaal. Opa gaat naar een verzorginghuis. Het gaat slecht met hem. Zo slecht dat mama bij opa gaat slapen.
De verhalen zijn overwegend plezierig. Af en toe klinkt een trieste noot. Er is humor en zelfspot aanwezig.
Kaat Vrancken vindt zich helemaal geen perfecte moeder. Ouders zullen zich hierin herkennen bij het voorlezen aan hun kinderen. het boek is leuk voor kinderen met een knipoog naar de ouders.

Leentje

PINO TOPINO

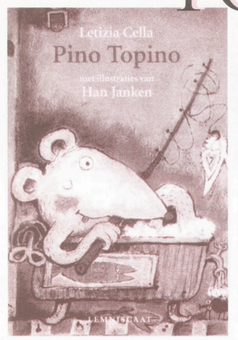

DE KELDER

In een vieze donkere kelder woonde een muisje dat Pino Topino heette. Eigenlijk woonde hij in een klein holletje in de muur, maar omdat er bijna nooit iemand in de kelder moest zijn, vond hij dat de hele kelder van hem was.
Het was er lekker vies, vol ouwe troep en stoffige spulletjes; het was er propvol spannende dingen.

DE INDRINGER

Op een dag lag Pino een dutje te doen in zijn matras, toen hij plotseling wakker schrok van een enorm lawaai. Van schrik schoot hij als een pijl uit de boog weg om zich in zijn holletje in de muur te verbergen.
De kelderdeur ging open en boven aan de keldertrap was het een heel gedrang. Hij hoorde klappen, geschreeuw, gehuil, gegil. Toen krijste er iemand met een valse, schelle stem, die klonk als een krijtje op een schoolbord: 'Dáár is je bed. Je gaat voortaan maar in de kelder slapen!'
De deur werd met zo'n klap dichtgegooid dat de flessen ervan rinkelden. Toen het weer stil was hoorde Pino Topino het zachte geschuifel van lichte voetstappen: iemand kwam de trap af.
Op de vochtige vloer zag hij twee voeten heen en weer lopen. Het waren twee roze, zachte voetjes met lieve teentjes.
Die roze, kleine, zachte teentjes lijken wel partjes mandarijn, dacht hij vertederd. Hoe zou de indringer er verder eigenlijk uitzien? Hij had tot nu toe alleen maar haar voeten gezien. Hij klom boven op de plank met de flessen. Van boven af had hij een goed uitzicht op het bed.
Hij zag een warboel van krullen, zo blond als rijp graan, een ovaal gezichtje, een kleine ronde kin, een wipneusje, een mond zo rood als een rijpe aardbei. Pino Topino had niet zo heel veel verstand van mensen, maar hij wist wel dat dit een meisje was, een jonge vrouw. Hij had niet zoveel verstand van meisjes, maar dit meisje zag er toch wel erg lief uit. Het meisje deed haar ogen even open en sliep toen onmiddellijk weer verder.
Pino Topino had in de gauwigheid gezien dat ze hemelsblauwe ogen had. Die grote, mooie, vriendelijke ogen leken wel korenbloemen. Pino Topino was hierheen gekomen met het idee om zijn vijand te lijf te gaan, en nu was hij bijna verliefd op haar! 'Als zij nu eens een muizevrouwtje was,' zei hij dromerig voor zich uit, 'dan zou ik zo met haar trouwen.'

... en zo zou Pino nog jaren hebben kunnen dromen als niet plotseling de kelderdeur openging en er iets heel vreemds gebeurde....

Pino is, inclusief tekeningen van Han Janken, te koop in de boekhandel voor nog geen twintig gulden.

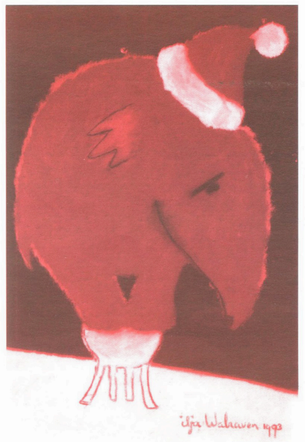

Anke de Vries
en Ilja Walraven

Mijn olifant kan bijna alles

Een prachtig prentenboek over een olifant die alles kan. ... bijna alles kan!

GIJS WANDERS

GEDWONGEN VERZET

Jullie kennen Gijs Wanders natuurlijk allemaal van zijn boeken, en van het journaal. Normaal gesproken is Gijs het die als journalist mensen interviewt, maar deze keer zou ik de touwtjes in handen nemen en hem de vragen stellen. Fout... Ik kreeg Gijs aan de telefoon en na een uur had ik nog maar één vraag gesteld. Hij was zo enthousiast over zijn nieuwe boek *'Gedwongen verzet'* dat hij niet meer te stoppen was.

Mijn eerste vraag was misschien ook niet de slimste geweest. Ik vroeg hem iets over het nieuwe boek en de achtergrond te vertellen.
Nou, hier gaat hij dan...

Het is belangrijk om te weten dat Gijs Wanders vroeger in de jaren zeventig en tachtig als oorlogscorrespondent veel door Zuid-Amerika heeft gereisd en daar vele oorlogen en politieke conflicten meemaakte. Dit heeft natuurlijk grote invloed op zijn leven gehad en voor Gijs Wanders was schrijven een goede manier om deze ervaringen te verwerken. Het was niet eens de bedoeling om boeken te schrijven, maar een verhaal werd een boek, het tweede boek volgde, en nu is het vierde bijna af.
De inspiratie voor het boek *'Gedwongen verzet'* is afkomstig uit ervaringen opgedaan in El Salvador.
Daar leefde toen een grootgrondbezitter die de politiek inging om van het land een democratie te maken (een vrij land). Hij dacht dit in samenwerking met het leger te kunnen doen, maar kreeg al snel in de gaten dat het leger de macht niet wilde opgeven en raakte verstrikt in het web van geweld van het leger.
De zoon van deze politicus probeerde zijn vader te overtuigen dat het niet goed was wat er gebeurde en toen dit niet lukte ging de zoon het verzet in, hij werd een guerillastrijder.
Het nieuwe boek *'Gedwongen verzet'* is geïnspireerd op dit verhaal. Het gaat over de zoon van een grootgrondbezitter die ziet dat wat er op de plantages gebeurt, niet deugt. De Indianen worden slecht behandeld door de blanke opzichters. Ze worden onderbetaald, geslagen, en soms vermoord. De zoon ziet dit gebeuren, probeert zijn vader te overtuigen dat het slecht is en keert zich tegen zijn eigen familie en milieu.
Wanneer hij betrokken raakt bij een moordpartij moet hij vluchten en wordt 'gedwongen' het verzet in te gaan.
Ik kan wel een uur doorgaan met vertellen over dit nieuwe, spannende boek van Gijs Wanders, maar denk dat het beter is dat jullie het zelf lezen zodra het in de boekhandel ligt.

Ik vroeg me toch af wat er met een schrijver gebeurt als een boek eenmaal af is. Wat doe je met al je vrije tijd? En voel je geen leegte na zo'n twee jaar te hebben opgetrokken met de personages uit een boek, mis je ze niet?
Gijs vertelde dat het hem wel lukt afstand te nemen van een boek en de personages als het helemaal af is. Overigens, de schrijver doet niet alles zelf: wisten jullie dat de titel werd bedacht door de boekhouder van Lemniscaat!

Zodra het boek is uitgegeven beginnen de presentaties en lezingen die door de schrijver worden gehouden. Gijs Wanders geeft gemiddeld twee keer per week een lezing en dit geeft hem de gelegenheid de boeken te laten leven en de vragen van de kinderen te beantwoorden. Wie weet, misschien een leuk idee voor jouw school!

Tot slot was ik benieuwd naar 'De vrienden van Vera' aan wie dit boek werd opgedragen. Vera is één van de dochters van Gijs; ze is verstandelijk gehandicapt. Door haar handicap kon ze niet meer thuis blijven wonen en gedurende deze moeilijke periode van verhuizen en afscheid hebben heel veel volwassenen en kinderen laten blijken dat ze echte vrienden voor Vera en de familie zijn.

Het boek van Gijs Wanders komt in september uit, dus snel naar de boekhandel!

Anne-Marie

Susanna Tamaro
De Magische Cirkel

Wat is geluk?
Rick zat op de vloer van een spierwitte kamer en keek omhoog. Door de tralies heen zag hij de lucht. Deze kamer was wel wat anders dan zijn hol; hier was geen warm bedje van bladeren, waar je zo lekker op kon gaan liggen. Hier was de vloer van ijskoude, gladde tegels, als het oppervlak van een bevroren meer. Rick vond het juist zo lekker om in zijn blootje rond te lopen en door de modder te rollen.
Wat is geluk?
Vanaf het moment dat hij hier opgesloten zat, kwam die zin steeds terug in zijn hoofd. Wat is geluk? Wat is geluk? Wat is geluk?
Lang geleden had hij dat eens gevraagd aan Wendy, zijn pleegmoeder. Ze lagen samen in het gras. Het was een ochtend in mei; de lucht was lauw en rook naar bloemen.
'Mamma, wat is geluk?' had hij

gevraagd.
Mamma had haar neus tegen zijn voorhoofd gedrukt.
'Lieverd,' had ze geantwoord, 'je bent nog te klein voor dat soort vragen.'
Waarom had hij er toen niet over doorgezeurd? Nu had hij niemand meer die het antwoord op die vraag kon geven.
Wendy was een wolfshond. Haar moeder was een echte wolvin geweest; net als zij had Wendy een zilvergrijze vacht. Haar vader was Akira, een Duitse herdershond. Wendy had dezelfde kleur ogen als hij. En net als hij kon zij in de harten van mensen kijken. Akira was een politiehond, en een heel goede ook. Hij had al veel verdwaalde kinderen in het bos teruggevonden, zo'n goede speurneus had hij.

Op zo'n zoektocht was hij de moeder van Wendy tegengekomen. Het was in de herfst; hij liep te snuffelen tussen de bladeren van het beukenbos, toen zij plotseling tegenover hem stond. Een jonge vrouwtjeswolf. Haar gele ogen keken recht in de zijne. Het enige geluid in het doodstille bos was het tikken van een specht op een boomstam. Akira zag aan haar ogen dat ze lief was, en sterk. Hij had nog nooit iemand zo zien kijken. Net toen hij haar naam wilde vragen, draaide ze zich om en rende weg met soepele pas. Ze rende snel en licht, als een mistbank die door de wind wordt voortgeblazen. Zonder een moment te aarzelen was hij haar achternagegaan. Diep in het bos hoorde hij de stem van zijn baas roepen: 'Akira!' Maar Akira deed of hij die stem niet hoorde. Een paar kilometer verder was Zilvermaan - zo heette zij - bij een waterval blijven staan. Ze stond roerloos. Het enige dat bewoog was haar staart, die kwispelde alsof ze daarmee zeggen wilde: 'Kom maar naar me toe.' Akira had dat meteen gedaan. Zijn staart en zijn oren stonden kaarsrecht omhoog; hij deed twee stappen in haar richting. Hun natte neuzen raakten elkaar: tsjik. Op dat moment waren ze tot over hun oren verliefd op elkaar geworden.
'Drie maanden later,' zei Wendy iedere keer als ze dit verhaal aan Rick vertelde, 'zijn mijn broers en ik geboren, op een bedje van mos in een grot.'
Rick vond het fijn om dit verhaal te horen. Op winteravonden, als het vroeg donker werd en het in hun hol lekker warm was, vroeg hij Wendy altijd om het nog eens te vertellen. 'Heb je daar nou nog geen genoeg van?' zei ze dan tegen hem. 'Je heb het al duizend keer gehoord!' Maar Rick kreeg er nooit genoeg van. Dicht naast het warme lijf van zijn moeder gehurkt, wilde hij het nog een keer horen.
'Hoe komt het dat jullie geboren zijn?' vroeg hij altijd als het verhaal uit was. Dan moest Wendy blozen onder haar vacht en ze antwoordde: 'Dat was, welpje, omdat ze van elkaar hielden.'
'Waarom hielden ze van elkaar?'
'Vooruit, het is laat, je moet gaan slapen,' zei Wendy, en ze duwde hem met haar neus in de richting van het bedje van bladeren. Rick ging liggen; met haar poten schoof ze de bladeren als een dekentje over hem heen.

Hij vroeg nog een keer: 'Waarom hielden ze van elkaar?'
'Als ik het vertel, ga je dan slapen?' vroeg Wendy.
'O ja, mamma,' antwoordde Rick.
'Ze hielden van elkaar, omdat ze voor elkaar gemaakt waren.'
'En wij?' vroeg Rick dan altijd.
'Is dat met ons ook zo?'
'Natuurlijk, lieverd,' antwoordde Wendy en gaf hem een

nachtzoen. 'Wij zijn ook voor elkaar gemaakt.'
'Laat je me nooit in de steek?'
'Nooit, lieverd.'
'Echt nooit?'
'Mijn erewoord als wolf,' antwoordde Wendy en ging languit naast hem op haar zij liggen.
'Nee, nooit.'
Ze lagen naast elkaar onder de bladeren en in het hol werd het stil. Maar dat duurde niet lang, want Wendy had nog maar net haar ogen dichtgedaan of Rick begon opnieuw. 'Mamma,' vroeg hij smekend, 'vertel je me nu over toen ik werd geboren?' Wendy wist wel dat je tegen jonge dieren en kinderen nooit moet liegen en daarom zei ze altijd: 'Je weet best dat je niet bij mij bent geboren!'
'Dat geeft niet, mamma! Vertel me maar over toen je mij hebt gevonden.'
Dan deed Wendy haar ogen weer open en in het donkere hol vertelde ze hem geduldig en met zachte stem voor de zoveelste keer het verhaal over hemzelf. Het was een nacht in oktober. De lucht rook naar vochtige aarde en de dauw lag op het gras en op de bankjes van het park, zoals altijd in de herfst. Overdag was het heel druk geweest in het park. De vuilnisbakken puilden uit. Wendy had erge honger en ze was verdrietig. Of misschien had ze juist zo'n honger omdat ze verdrietig was.
'Waarom was je verdrietig?' vroeg Rick op dat moment van onder de bladeren.
Wendy zuchtte. 'Ik was verdrietig omdat ik wist dat ik nooit kleintjes zou krijgen. Ik ben half hond, half wolvin, weet je, dan kan dat niet.'
'En toen?'
'En toen heb ik acht restjes pizza gegeten, zes halve broodjes ham, twee gevulde koeken en een portie patat, en ik voelde dat ik nog steeds honger had. Daarom ben ik toen in de grote vuilniscontainer bij de hoofdingang gaan snuffelen. Dat is heel gevaarlijk, want je wordt daar gemakkelijk gesnapt door mensen, maar ik was zo verdrietig en ik had zo'n honger dat dat me niets kon schelen.'
'En toen zag je mij?'
'Niet meteen. Ik zag alleen maar een grote kartonnen doos die naar vlees rook. Ik hoopte dat er iets lekkers in zat, een karbonaadje of zo.'
'Maar ik lag erin, hè?'
'Ja, jij lag erin. Een mensenjong in plaats van een karbonaadje!'
'Wat heb je toen gedaan?'
'Tja, wat doen wolven en honden in zo'n geval? Ik wilde mijn neus erin stoppen en ik deed snuf-snuf...'
'En wat deed ik toen?'
'Jij pakte mijn neus beet en je kneep erin alsof het een toeter was: biepp...'
'En deed ik je toen pijn, mamma?'
'Nee, lieverd, je had nog maar van die kleine, roze handjes, net als de pootjes van een muis...'
'En toen?'
'Toen heb ik goed om me heen gekeken. Er was niemand. Er was geen vader en geen moeder te bekennen. Je was daar helemaal alleen. Met een zucht ging ik zitten en ik zei tegen mezelf: "Wouw, Wendy, wat heb jij geluk!" En op dat moment ging je huilen en...'
'En... wilde je me toen opeten?'
'Van de opwinding had ik ineens geen honger meer...'
'En toen?'
'Toen heb ik je bij je pyjamaatje in mijn bek genomen. Ik heb je heel zachtjes uit de doos getild en ik heb je meegenomen naar hier, naar de Magische Cirkel...'
'En hoe ging het verder?'
'Nu is het wel genoeg. Je moet gaan slapen, lieverd,' zei Wendy en daarmee was het verhaal uit. Maar na een paar minuten vroeg Rick met een slaperige stem: 'Mammie, krijg ik op een dag ook een vacht net als jij?'

.... zo begint het boek *'De Magische Cirkel'*.
Rick kan wel dromen over de tijd in de Magische Cirkel, maar die is voorbij. Rick zit gevangen in een kale witte kamer van een afschuwelijke man en het ziet er somber voor hem uit. Men wil een aangepast, keurig jongetje van hem maken. Maar Rick is niet voor een gat te vangen...
Een magisch boek. Nu alleen voor clubleden met kortingsbon in de boekhandel te krijgen!

HET RAAM

Missen

Missen is verdriet
Missen doet pijn
missen is vooral alleen zijn.

Marieke Delahaye

Een nieuw gedicht

Ik ben net geboren
Ik ben nu één seconde oud.
En mijn ouders noemen mij
GEDICHT.
Nu lig ik lekker in mijn warme
Lemniscaatkrant.
Welterusten.

Het strand

Ik was op het strand.
Ik voelde me licht, door de
wind.
M'n jas was een vlieger.
De wind nam me mee.
Ik zweefde over het strand.

Beide gedichten geschreven door
Merlijn Wirtz

De dreiging van vergeten
van ophouden met bestaan.
De dreiging van dood en leven
het langzame vergaan.

Het vergeten vaagt
vriendschap weg
de dreiging is er dan niet meer.
De vriend die ik had
zie ik nooit meer

Vergeten
Opgehouden met bestaan
Samen met de dreiging,
langzaam weggegaan.

Sanne-Charlotte

Zondag morgen
Het is stil op straat
Ik sta voor het raam
en kijk naar buiten
De takken van de boom in
onze tuin bewegen
ik niet
Ik sta stil
Ik sta op en maak geen geluid
Het is stil op straat

Maandag morgen
Het verkeer raast over de
wegen
Het maakt lawaai
Het beweegt
Ik beweeg ook
Ik loop heen en weer voor het
raam
Er is lawaai
en het is stil
Stil in mij
En er is lawaai op straat

Charlotte Oorbeek

**Er valt een ster voor
de 5e keer.
Ik doe een wens voor
de 5e keer.
Hij komt niet uit voor
de 5e keer.
IK WIL GEEN OORLOG
MEER!!!**

Inger Seits

Kwaad
boosheid, woede
allemaal
goede bedoelingen.

Sanne-Charlotte

AIDS

Het is alweer een jaar geleden
dat ik samen met je speelde.
Dat we alles samen deden
en alles samen deelden.

We hadden zoveel lol samen
en ook ruzie op zijn tijd.
We deelden samen onze tranen
en onze blijheid.

Toen kwam het erge, jaren geleden ben je geopereerd; toen lag je zo stil en bleek in dat grote bed.
Je hebt daarbij bloed van een ander gekregen,
niemand wist het, het was besmet.

Twee jaar geleden zijn ze erachter gekomen,
je werd ziek en erger werd het steeds.
Je had koorts en enge dromen,
en na een bloedonderzoek bleek je had AIDS.

Eén jaar heb je vreselijk moeten lijden,
en ik heb, als altijd, samen met je geleden.
Het waren afgrijselijke tijden,
en toen ben je overleden.

Ik mis je nog elke dag.
Ik huil nog om je, nog steeds.
Ik hoop dat er snel iets komen mag,
tegen dat verschrikkelijke,
tegen AIDS.

Saskia Leeuwis

Nu in dit theater:
in de foyer een foto-expositie!

Een liefdesgedicht

Het was zondagmorgen,ik
zag hem staan en keek
hem aan.
Ik was verliefd en
zelfvoldaan.
Ik wist meteen zijn naam,
het was Sjaan.
Sjaan, Sjaan, o lieve Sjaan,
ik hou van jou laat me
niet vergaan.

Anouschka van Kempen

Met mijn ogen open is het licht.
Is het donker dan heb ik ze
dicht.
Soms is het donker ook al heb
ik mijn ogen open, maar
altijd blijf ik op het nieuwe
licht hopen.

Katinka Eikelenboom

Meer

Ik ben een meer. Een meer ingebed tussen de hoge heuvels van Schotland.
Ik lig rustig mezelf te zijn. Vaak regent het. Elke nieuwe druppel verwelkom ik met open armen. De nieuwe stukjes meer passen zich aan mij aan tot ze een deel van mij zijn geworden. Als de zon schijnt, brandt hij op mijn rug neer. Het doet pijn. Vaak komen dan reizigers langs die mijn onberispelijk gladde oppervlak doorbreken met hun zwemmen. De zon brandt en ik voel mijn hoeveelheid afnemen. Elke verdampende druppel zeg ik treurig vaarwel. Ik zal hem nooit meer weerzien. Ja, hij zal terugkomen, maar niet als dezelfde. Hij zal een ander zijn en ik zal hem niet herkennen.
Mijn leven is mooi, vredig. Voor mij bestaat geen tijd. Ik besta, en ik doorleef de eeuwen.

Floor de Jong

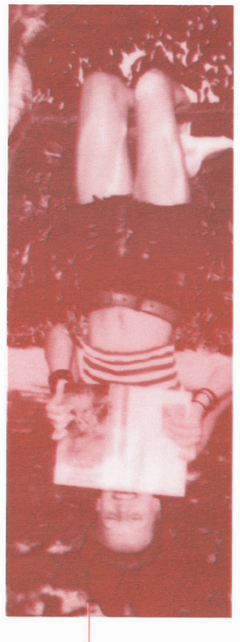

FOTOWEDSTRIJD

De fotowedstrijd komt op gang. Na een aarzelend begin krijgen we nu heel wat originele foto's.

We konden uit alle inzendingen niet één winnaar kiezen, dus werden het er meer.

Allereerst Ellen de Smet: die deed niet kinderachtig, ging ondersteboven aan een tak hangen en liet zich fotografen. Fantastisch!

Nu zijn we benieuwd naar de foto van het clublid dat bezig is met bungy jumping met een boek!

Een andere winnares is Annelie Werkman. Zij stuurde ons een viertal leesfoto's op die ze in oude foto albums vond. Hier zijn er twee.

Pech onderweg met de auto?
Interessante wegenwacht?
Maakt niks uit, ik blijf doorlezen!

In de grootste klompen van het klompenmuseum stond ik nóg te lezen!

Tot slot is Hedwig Bride van der Meulen ook als winnares naar voren gekomen met haar bolderkarfoto.

Dat zelfs al zit je een beetje benauwd lezen toch fantastisch kan zijn, schreef ons Hedwig Bride v.d. Meulen

In een bolderkar onder de bomen
Om eens heerlijk weg te dromen
Met een mooi boek om te lezen
Dat moet toch het einde wezen

Deze keer was het Rebekka Mudde uit Lekkerkerk die er het eerst bij was met haar zetduiveltje. Ze zag dat wij het woord 'actuele' niet goed gespeld hadden, er stond n.l. 'actuelke'.
Rebekka, als het goed is, heb je het boek: *'Toen er nog bizons waren'* van Käthe Recheis al ontvangen.
Uit Vlaanderen was het Virginie Derez uit Kortrijk die als eerste met haar zetduiveltje binnenkwam. We hadden ergens het woordje 'niet' vergeten!
Voor de nieuwe leden die niet weten wat 'Het zetduiveltje' betekent:
Degene die als eerste een zetfout in de krant vindt krijgt van ons een Lemniscaatboek naar keuze gratis. Stuur de gevonden zetfouten per brief op. De eerste Nederlander en de eerste Vlaming krijgen allebei een boek.
(Inzendingen per fax dingen niet mee!)

Boekwijzer

Uitgeverij Dijkstra komt met een serie schoolboeken voor de bovenbouw waarin het vak begrijpend lezen wordt toegepast op Jeugdliteratuur. Uitgangspunt bij deze methode is een compleet jeugdboek, niet alleen maar een fragment. Door middel van vragen en opdrachten word je uitgedaagd het boek beter te leren lezen, te begrijpen, samen te vatten etc.
Dijkstra heeft voor haar eerste serie 'Boekwijzer' de volgende boeken uitgekozen:
Marie Pourceline of de Nicht van de Generaal van Simone Schel
Wonderkinderen van Thea Beckman
Pjotr van Jan Terlouw
Hou je taai van Lieneke Dijkzeul en *Kladwerk* van Anke de Vries.

DE KRANT WAS VEEL TE LAAT!

Wij bieden onze verontschuldigingen aan voor het veel te late verschijnen van de krant. De krant zelf was goed op tijd, maar bij het maken van de prentbriefkaarten hadden we veel tegenslagen.

FEEST IN AMSTERDAM

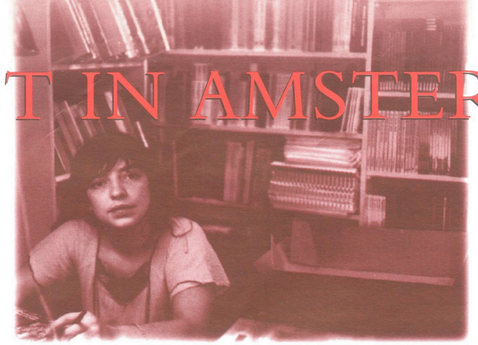

Het is een mooie, zomerse vrijdagavond als ik om klokslag zes uur mijn fiets op slot zet voor de deur van Kinderboekwinkel 1 op de Rozengracht. Als ik naar binnen loop, zie ik net hoe de laatste klanten hun aankopen afronden. De eigenaar en oprichter van de winkel begroet me en oppert naar de achterkamer te gaan, waarna het interview kan beginnen.

Hoe kwam u op het idee een kinderboekwinkel te beginnen?
Ik werkte sinds 1969 bij uitgeverij van Gennep en het viel me in elke winkel op dat je je een ongeluk moest zoeken om een kinderboek te vinden, dus toen besloot ik naar Engels voorbeeld als eerste in Nederland een kinderboekwinkel op te richten. Hij werd in 1975 geopend in de 1e Bloemdwarsstraat.

Heeft u Kinderboekwinkel 2 op de Nieuwezijds Voorburgwal ook opgericht?
Ja, er kwamen steeds meer boeken, en de winkel in de 1e Bloemdwarsstraat werd te klein, dus met ons vijftienjarig jubileum zijn we naar de Rozengracht verhuisd. Toch wilden we heel graag een winkel in het centrum van Amsterdam, dus toen die mogelijkheid er was, hebben mijn echtgenote, tevens mijn collega, en ik hem met beide handen aangegrepen.

Hoeveel kinderboekwinkels zijn er nu in Nederland?
Twaalf; Groningen volgde ons als eerste in 1980.

Leest u alle boeken zelf?
Nee. We werken hier met vijf mensen en ieder neemt elke week een stapel boeken mee. Sommigen lezen wel alle boeken, maar dat is vrij moeilijk. Elke donderdagochtend bespreken we alle boeken, zodat we wel allemaal goed op de hoogte zijn en klanten zo nodig iets meer over een boek kunnen vertellen.

Wat vindt u persoonlijk het allermooiste boek?
Mecanoscript van Manuel de Pedrolo. Heel veel mensen waren er negatief over, maar ik vond het prachtig. Erg mooie boeken vind ik ook: *Brief voor de Koning, de Engelandvaarders* en de *Tuinen van Dorr.*

Zijn de meeste klanten kinderen?
Nee, er komen meer volwassenen dan kinderen. Er wordt dan ook veel advies gevraagd wat kinderen leuk vinden.
Alleen op zaterdag zijn er veel kinderen. Door de week hebben ze nauwelijks tijd om langs te komen.

Merkt u er iets van dat steeds meer kinderen tv gaan kijken?
Nee, ik denk dat het allemaal een beetje is overdreven. Ook tv is belangrijk voor de ontwikkeling van een kind, alleen moet je er niet te lang naar kijken.
Tv is ook wel belangrijk geweest voor de vooruitgang van boeken, want tegenwoordig zijn boeken veel gemakkelijker te lezen. Ze zijn niet meer zo langdradig. Schrijvers begrijpen dat het onbelangrijk is dat 'Jantje een spijkerbroek draagt met leren schoenen' als hij 'naar de kinderboekwinkel loopt om een boek te kopen.'

Dit jaar bestaat de winkel 20 jaar, een jubileum dus. Wordt dat groots gevierd?
Ja. We zullen een tentoonstelling oprichten van de verzameling ABC-boeken van mijn vrouw, waaronder zich veel boeken uit andere landen bevinden en ook van wel 100 jaar oud. Daarbij wordt een wedstrijd georganiseerd: 'Wie schildert de mooiste letter?' Van elke letter zal de mooiste worden uitgekozen en van die zesentwintig letters zal er een puzzeltocht worden georganiseerd door de winkel. Het jubileum zal op 6 september van start gaan en eindigen op 4 oktober, de dag dat de kinderboekenweek begint.

Dus als je je verveelt, ren dan snel naar de Rozengracht in Amsterdam, want daar is het feest en je mist iets als je niet bent geweest!

Vellah

Waar is deze foto van Anke de Vries genomen, en welke boekenfiguur stelt dit beeld voor?

Wie dit weet is formidabel. Die krijgt een boek én een Lemniscaatclub T-shirt cadeau!

DE LEMNISCAAT KRANT 8

COLOFON

De Lemniscaatkrant, de krant van de Lemniscaatclub, verschijnt vier maal per jaar.

Redactie
Vellah Bogle, Lysbeth Helsen, Lotje Mariën, Christo Motz, Sylvie Dumont, Maarten Steendam, Barbara Sterk, Leentje Verboven, Joost van Kleef, Jorinde Klungers, Anne-Marie Meliegers, Jean Chr. Boele.

Vormgeving & Opmaak
Maarten Tromp, Drome Design Utrecht

Druk
Ten Brink Meppel

Redactie adres:
Postbus 4428,
3006 AK Rotterdam

MIDDELEEUWEN BIJLAGE

DÁT NOOIT

KAREN CUSHMAN

Catherine is veertien en haar vader dreigt haar uit te huwelijken. Daar heeft ze helemaal geen zin in, maar als meisje in de dertiende eeuw heb je echt weinig in te brengen.
Het idee alleen al: trouwen met een vent die je helemaal niet ziet zitten. Catherine walgt ervan! Op allerlei manieren probeert ze aanstaande huwelijkskandidaten af te schrikken...

fragment

21 september
Er broeit iets. Ik kan voelen hoe mijn vaders ogen me volgen door de hal. Hij bekijkt me alsof ik een nieuw oorlogspaard ben, of een nieuwe fokstier. Het verbaast me dat hij niet heeft gevraagd of hij mijn hoeven mag inspecteren.
En hij stelt me vragen, de bruut die nooit tegen me praat, behalve met de vlakke kant van zijn hand tegen mijn wang of mijn achterste.
Vanmorgen: 'Hoe oud ben je nu precies, dochter?'
Vanmiddag: 'Heb je al je tanden nog?'
'Is je adem fris of slecht?'
'Ben je een goede eter?'
'Wat voor kleur haar heb je als het schoon is?'
Voor het avondeten: 'Hoe gaat het met je naaiwerk en je ingewanden en je conversatie?'
Wat is er aan de hand?
Soms mis ik mijn broers, zelfs die verschrikkelijke Robert. Nu Robert en Thomas weg zijn, in dienst van de koning, en Edward in zijn abdij is, zijn er minder mensen in de buurt over wie mijn vader zich druk kan maken, dus richt hij zijn aandacht voornamelijk op mij.

23 september
Vandaag werd er iemand opgehangen in Riverford. Ik ben weer gestraft voor schaamteloos gedrag, dus mocht ik er niet heen. Ik ben bijna veertien en heb nog nooit een ophanging gezien. Mijn leven is doodsaai.

24 september
De sterren en mijn familie spannen samen om mijn leven somber en ellendig te maken. Mijn moeder probeert een keurige dame van me te maken - suf, onderdanig en bekwaam - dus moet ik dameslessen volgen en mijn mond houden. Mijn broer Edward denkt dat zelfs meisjes niet onwetend horen te zijn, dus heeft hij me leren schrijven en heilige boeken leren lezen, ook al had ik liever in een appelboom gezeten om na te denken.
En nu is mijn vader, de kwal, van plan mij als een kaas te verkopen aan een idioot die een vrouw zoekt.
Wat bezielt die pummel van een huwelijkskandidaat dat hij mij zo graag wil hebben? Ik ben geen schoonheid, met mijn zongebruinde huid en grijze, slechtziende ogen, en een koppige aard. Mijn familie heeft maar twee kleine landhuizen. We hebben volop kaas en appels, maar geen zilver of juwelen of eindeloze hectaren land om een huwelijkskandidaat aan te trekken.
Lieve hemel! Hij komt over twee dagen bij ons eten. Ik ben van plan om scheel te kijken en op mijn vlees te kwijlen.

26 september
Heer Idioot komt vandaag, ondanks mijn moeders bezwaren. Hoewel zij is getrouwd met een onbelangrijke ridder, waren haar voorvaderen lang geleden heersers in Brittannië, zegt ze.
En mijn huwelijkskandidaat is maar een wolkoopman uit Great Yarmouth, die ernaar streeft om burgemeester te worden en denkt dat een vrouw van hoge komaf, hoe ver in het verleden dan ook, een voordeel zal zijn.
Mijn vader brulde: 'Jeminee, vrouwe, denk je soms dat we jouw edele voorouders kunnen eten of jouw familienaam kunnen planten? Die man bulkt van het goud. Als hij haar wil hebben en goed wil betalen voor dat privilege, dan zal jouw dochter zijn vrouw worden.'
Als er geld in het spel is, kan mijn vader heel welsprekend zijn.

Het vesperuur, later deze dag
Mijn huwelijkskandidaat is gekomen en weer vertrokken. De dag was grauw en regenachtig, dus zat ik op het sekreet om hem te kunnen zien komen. Ik vond het goed om te weten wie mijn vijand was.
Heer Idioot was van middelbare leeftijd en modieus bleek. Hij was ook vreselijk lang en broodmager, met bolle ogen, een scherpe kin en toefjes rood haar die uit zijn hoofd, zijn oren en zijn neus staken. En al zijn lelijkheid was verpakt in een prachtig gewaad van brokaat en hermelijn dat neerhing op grote, roodleren laarzen. Het deed me denken aan die keer dat ik de haan van Perkins grootmoeder had getooid met mijn moeders fluwelen kap en sluier.
Hangend aan de arm van Rhys van de stallen, want het erf was glibberig door de regen en paardevijgen en kippemest, begroette hij ons: 'Gegoet, bijn hee, en u, vouwe Aislidd. Ik bè vereer dat ik uw huis bag bezoeken en het beisje bag ontboeten.'
Ik dacht eerst dat hij een vreemde taal sprak, of een code gebruikte om een geheime boodschap te verbergen, maar het schijnt dat hij alleen maar verkouden was. En dat bleef zijn hele bezoek zo, terwijl hij ademde en kauwde en keuvelde met open mond. Lieve hemel! Ik werd er misselijk van en besloot om ons nog diezelfde dag van hem te verlossen.
Ik wreef over mijn neus totdat die rood glom, maakte mijn voortanden zwart met roet en stak muizebotjes in mijn haar die ik had gevonden onder de biezen in de hal. De hele maaltijd door, terwijl hij praatte over zijn pakhuizen vol met vettige wol en de genoegens van het jaarlijkse haringfeest in Yarmouth, toonde ik hem met een stralende lach mijn gebit met het 'gat' en bewoog mijn oren.
Ik voel nog de oorvijg die ik van mijn vader kreeg, maar heer Idioot vertrok wèl zonder verloofd te zijn.

Wil je weten hoe het verder gaat? *'Dát nooit!'* ligt in de boekhandel en je kunt het als clublid met kortingsbon vijf gulden goedkoper krijgen!!

Tonke Dragt

De brief voor de Koning & *Geheimen van het Wilde Woud*

Ridders, mysteries en gevaar... drie dingen die telkens terugkeren in de twee boeken die Tonke Dragt over de jonge Tiuri schreef.

Tiuri, zoon van de Ridder met het witte schild, zal in *De brief voor de koning* tot ridder geslagen worden en moet nachtwake houden in de kapel, maar eer de zon opkomt wordt Tiuri's taak onderbroken door een vreemdeling met een geheimzinnige brief. De brief, zo ontdekt de jongen, is bestemd voor koning Unauwen. Voordat Tiuri hem echter kan bezorgen, raakt hij samen met Piak, zijn nieuwe vriend uit de bergen, in allerlei avonturen verzeild. Het gevaar van de Rode Ruiters uit het vijandige land Eviellan dreigt constant, en de vraag is dan ook: kan Tiuri de belangrijke brief bezorgen?
Na dit avonturenverhaal vervolgen Tiuri en Piak hun weg in Geheimen van het Wilde Woud. Nog maar net bekomen van zijn belevenissen slaan bij Tiuri de reiskriebels alweer toe, hij wil erop uit, en meemaken wat er in de echte wereld buiten het kasteel gebeurt. Als dan een ridder maar niet terugkeert uit het Wilde Woud, waarover allerlei griezelige verhalen de ronde doen, ziet Tiuri zijn kans schoon en de twee jongens gaan op reis om het kwaad te verslaan. Zullen ze de ruwe rovers, bosgeesten, dwaalwegen, ruïnes en mysterieuze Mannen in het Groen, die in het Woud zouden huizen, echt tegenkomen?
Dat kun je lezen in dit boek, dat je meeneemt naar lang vervlogen tijden, toen er nog echte ridders met een gevoel bestonden.

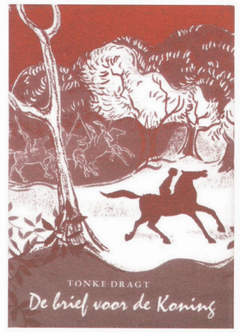

Kruistochten van Thea Beckman

Jiri, de hoofdpersoon van Thea Beckmans boek *'De Gouden Dolk'*, is een jaar of 15 als hij meegaat met de Tweede Kruistocht (1147-1149). Hij is de een na oudste zoon van een Franse dorpssmid. Arnold, zijn neef, en Aycan, zijn oudste broer, gaan ook. De kruistocht wordt een grote mislukking. Koning Lodewijk VII van Frankrijk probeert door een beleg Damascus te veroveren, maar keert tevergeefs terug naar zijn vaderland. Noured-Din, zijn grootste vijand, verovert Antiochië en een aantal andere steden. Tegen deze achtergrond speelt zich het verhaal van Jiri af, die tijdens deze kruistocht de wereld en zichzelf beter leert kennen. Terug in zijn dorp lukt het hem niet meer om te wennen aan zijn vroegere leven. Samen met Arnold trekt hij naar Parijs, waar Jiri's vriendinnetje Oda waarschijnlijk is, om een nieuw bestaan op te bouwen. Zucht... wat romantisch! Hoewel *'De Gouden Dolk'* hier en daar een beetje te sentimenteel en belerend is, vond ik het toch een leuk boek. Zoals gewoonlijk heeft Thea Beckman weer een mooie combinatie gemaakt van de historische feiten en het verhaal van de belevenissen van een gewone jongen. Om het boek wat beter te begrijpen is het noodzakelijk om iets te weten over kruistochten. Allereerst stamt de naam af van het rode kruis dat de kruisvaarders op de rechterschouder kregen na het afleggen van de kruisvaartgelofte. Kruistochten werden gehouden om de heilige plaatsen te heroveren of te behouden in Palestina (nu Israël) voor de christenen. Mischien vind je dit een beetje gek, maar in de Middeleeuwen was vrijwel iedereen in West Europa christelijk. Daarom had de kerk een grote macht en veel invloed op de mensen. Moslims waren heidenen en het was natuurlijk ondenkbaar dat het beloofde land in handen zou vallen van heidenen. Niet dat men met de kruistochten veel opschoot, want pas in deze eeuw werden de moslims weer verdreven uit Palestina. Er wonen nu vooral joodse mensen. Nog steeds liggen de joden en de moslims voortdurend overhoop met elkaar.

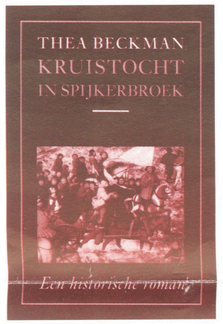

Een ander boek over kruistochten van Thea Beckman is *'Kruistocht in Spijkerbroek'*. Dolf een jongen van 15 reist met een tijdmachine naar de dertiende eeuw. Daar raakt hij verzeild in een kinderkruistocht. Thea Beckman beschrijft heel goed hoe kinderen in de Middeleeuwen leefden. Dolf probeert de zware kruistocht wat draaglijker te maken voor de kinderen en langzamerhand wordt hij de leider van de kinderkruistocht. Dan komt hij erachter dat de eigenlijke leiders iedereen bedriegen tot de profeet Nicolaas aan toe, die ze hebben wijsgemaakt dat de zee voor hem opzij zal gaan. Ze willen de kinderen verkopen aan slavenhandelaren. Gelukkig duurt eerlijkheid het langst en komt alles goed. Geschiedkundig klopt er niet zo veel van dit mooie verhaal. Kinderkruistochten zijn er namelijk nooit geweest. Deze bekende vergissing komt door het woord 'pueri'. Dat is een Latijns woord, een taal die toen veel werd gebruikt door geestelijken, wat zowel kinderen als horigen betekent. Horigen zijn de arme mensen van de Middeleeuwse samenleving die afhankelijk waren van hun heer. Dat was de grootste bevolkingsgroep. Aan de kruistocht van 'pueri' waar over geschreven is deden veel arme jonge mensen mee, maar geen kinderen.

Jorinde

The Canterbury Tales

Geoffrey Chaucer

Een uiteenlopend gezelschap gaat samen op pelgrimstocht naar Canterbury in Engeland en vertelt elkaar verhalen. Vrolijke, serieuze, schuine, maar ook saaie. Samen geven die verhalen een mooi beeld van het leven in Engeland in de dertiende eeuw. Kenmerkend voor de Canterbury Tales is dat de figuren erin graag de spot drijven met anderen. Zo haalt de student Nicolas een ingenieus rotgeintje uit met de echtgenoot van zijn minnares in *'The Miller's Tale'*. Chaucer beschrijft dit met veel leedvermaak. Maar ook de wat beter bedeelden in de maatschappij komen aan bod. Het moralistische verhaal van *'The wife of Bath'* gaat over een ridder die zijn eer moet bewijzen aan een vrouwe nadat hij een misdaad heeft gepleegd. Hierin kun je goed zien wat in de middeleeuwen de positie van de vrouw aan het hof was. Om dit boek te lezen moet je wel een beetje geduld hebben, maar zoveel geduld als Grisilde in *'The Clerk's Tale'* is ook weer niet nodig. Zij wordt telkens op de proef gesteld door haar man, die wil weten of ze wel genoeg van hem houdt, maar haar verdraagzaamheid wordt bijna haar eigen ondergang. Dit verhaal over ontvoerde kinderen, snode plannen en overspel zou zo een veertiende-eeuwse versie van *'The Bold and the Beautiful'* kunnen zijn!
Als je van plan bent dit boek te lezen is het wel aan te raden om de Nederlandse versie te nemen, want middeleeuws Engels is niet echt iets wat je voor je lol gaat lezen!

Sylvie

DE RUITER MET HET MASKER

Cynthia Voigt

Het zijn moeilijke tijden in het land waar Gwyn woont. Door de talrijke misoogsten is het er armoede troef en de haat tussen de adel en het gewone volk beleeft een hoogtepunt.
De edelen stellen hun eigen wetten en de gewone man heeft zich daar maar naar te schikken. Bovendien moet hij dagelijks knokken om zijn gezin te kunnen onderhouden. Geen wonder dat diefstallen, brandstichting en zelfs moord aan de orde van de dag zijn.

Gwyn is de herbergiersdochter van De Ramskop. Haar familie is welvarend en ze hebben nooit met financiële of andere problemen te kampen gehad.
Op een dag krijgt de herberg bezoek van een edelman met zijn zoon. Ze willen erop uit trekken om de streek in kaart te brengen en Gwyn en Burl, de trouwste dienaar van de herbergier, krijgen opdracht hen te vergezellen.
Onderweg krijgen ze te kampen met een sneeuwstorm en Gwyn en de edelman komen in een hutje terecht. Daar vindt Gwyn een masker, een cape en zwaard die wel erg veel lijken op die van Jackaroo. Over hem deden al tientallen jaren verhalen de ronde, dat hij er 's nachts gemaskerd en te paard op uitging om de zwakkeren te helpen. Gwyn had die verhalen nooit echt geloofd. Dit verandert na het vinden van deze spullen. Ze besluit om zelf de rol van Jackaroo te spelen. Te paard, met het kostuum en de attributen, maakt ze verschillende mensen erg gelukkig, tot ze er zelf door in de problemen raakt... Maar ze redt zich eruit met de hulp van Burl, haar beste vriend.
Samen met hem bouwt ze een heel nieuw leven op, op een plaats waar niemand hen kent, met de hulp van de edelman, die hun nog altijd iets verschuldigd is, omdat ze zijn leven en dat van zijn zoon gered hebben.
Een prachtig boek.

'De Ruiter en het masker' is uitgegeven door Querido
Lotte.

Reinaert de Vos

De roman *'Van den Vos Reinaerde'* dateert uit de dertiende-veertiende eeuw. In de vorm van een fabel (dat is een verhaal waarin dieren zich gedragen als mensen) steekt het de draak met de huichelachtigheid, de domheid en allerlei andere ondeugden van zowel de adel, de priesters als het gewone volk.
Reinaert de Vos is de slimmerik, die nooit om mooie praatjes verlegen zit en die iedereen met zijn wrede streken bij de neus neemt, tot en met de koning toe.
Alle dieren beklaagden zich zo tegenover koning Nobel over de streken van Reinaert dat deze besloot hem aan het hof te ontbieden om hem te verhoren.
De eerste gezant die hij aan Reinaert zond, was Bruin de beer.
Reinaert zorgde ervoor dat Bruin vastgeklemd kwam te zitten in een boomstronk. Zo werd de beer overgeleverd aan de mensen en hij kon, lelijk toegetakeld, ternauwernood ontsnappen. De tweede gezant, Tibert de kat, verging het ongeveer net zo als Bruin de beer: ook hij viel in de handen van de mensen, en hij verloor een oog. De laatste gezant, zijn neef Grimbaart de das, zou Reinaert eindelijk voor koning Nobel brengen. Onderweg zou de vos zelfs te biecht gaan voor zijn zonden. Alle dieren waren verzameld aan het hof en Reinaert werd tot de galg veroordeeld.
Bruin en Tibert werden met deze taak belast. Maar ook nu weer lukte het Reinaert iedereen, inclusief de koning, bij de neus te nemen en te ontsnappen.
Hoewel het verhaal op rijm is gesteld en het even wennen is, kun je het best lezen, en het is nog leuk ook!

Lysbeth

de Troubadours

Zo zingt Miel Cools over de troubadours uit de middeleeuwen.In de historische betekenis zijn troubadours minnedichters. Het woord troubadour is afgeleid van het Occitaanse 'trabadon' (=vinden,dichten) in de huidige betekenis daartegen is een troubadour een rondtrekkende liedjeszanger die zichzelf begleidt, zodat men ook een zanger als Miel Cools als een troubadour kan bestempelen.
De rijke dichtkunst van de troubadours onstond in de gedenkwaardige periode van het hart der middeleeuwen, in de Franse Provence. Het hoofdthema is de Hoofse liefde. Men weigert minachtend zich te beperken tot de aardse geneugten. In de platonische liefde staat het dromen centraal.
In hun poëzie gebruiken de troubadours een taal die de Catalanen 'Limousin' en de Italianen 'Provencaals' hebben genoemd. Zoals zij de taal gebruikt hebben, was zij mooi, klankrijk en zacht.
De stijl van de troubadours is zeer geladen. Hun taal wordt verdicht tot één lettergreep woorden. En wat een buitengewone virtuositeit in het gebruik van het vers, van het rijm en van de strofenbouw.
Deze dichters zijn ook musici geweest.
Woord en melodie zijn de twee op elkaar ingrijpende en samengaande onderdelen waarop de kunst van de troubadours zich ontwikkelt
De droom-en klankenwereld van de troubadours harmoniert met de kleur en geur van het zuiden van Frankrijk. Het loont de moeite ernaar te luistern.

De troubadours zijn in de stad.
De troubadours zijn weer op pad.
Ze kwamen uit de middeleeuwen.
Ze liepen langs de rand der eeuwen,
altijd dezelfde koers.

De straat van het hart is een brede straat,
en een burchtpoort is zo smal.
Een minnestreel die niet zingen gaat,
moet eerst over de wal.
Moet voorbij aan de soldaat,
aan de ridder in vol ornaat.
naar de jonkvrouw in goudornaat,
in de hoop dat ze zijn lied verstaat.

De straat van het hart is een brede straat,
en een stadspoort is zo smal.
Maar als de minnestreel binnenrijdt,
weerklinkt luid hoorngeschal
zij die luisteren vergeten tijd,
vergeten veten, vergeten strijd
als er een zingt wat in hem
in de hoop dat hij hun hart bevrijdt.

tekst & muziek: Miel Cools

Leentje

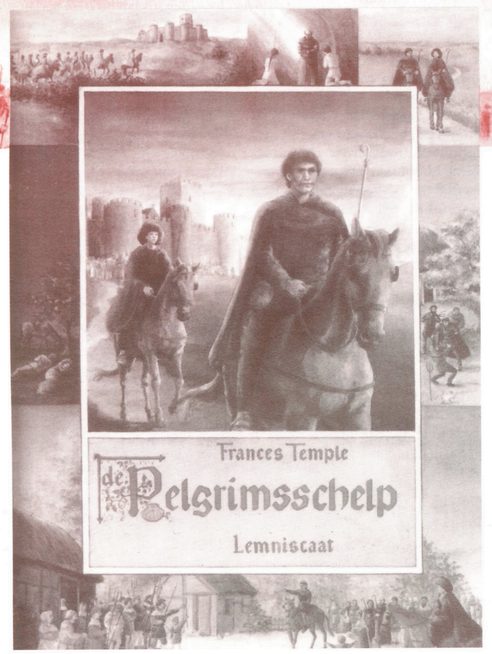

De pelgrimsschelp

"De boetedoening die ik jullie voor het welzijn van onze hele gemeenschap opleg, houdt in dat jullie een document, met daarin opgetekend onze zonden en ons berouw, naar de plek in Spanje moeten brengen waar Sint Jacobus vereerd wordt."
Het zal je gezegd worden. Je vader roept jou bij zich, zegt dat je een boetedoening moet volbrengen en stuurt je met 100 gulden en wat oude kleren op pad. Je zal raar staan te kijken en je vader doorsturen naar het sanatorium.
500 jaar geleden was het echter heel normaal dat mensen een tocht maakten naar een heilige plaats als boetedoening voor hun zonden. Duizenden mensen gingen op bedevaart, honderden volbrachten die. Er werd een onvoorstelbaar aantal kilometers afgelegd om een pelgrimsplaats te bereiken. En denk daarbij niet aan verharde wegen, goede hotels en, laat staan, aan auto's. Dat was er allemaal niet. De wegen bestonden slechts uit mul zand of modder, de mensen reisden te voet, sommige gelukkigen te paard, en overnachten in de open lucht of in een klooster.
Het boek *'De Pelgrimsschelp'*, geschreven door de in Nederland vrij onbekende schrijver Frances Temple, gaat over zo'n pelgrimstocht. Elenor, een meisje van een jaar of 14 en Lord Thomas, een jongen van rond de twintig, worden samen naar Spanje gestuurd om voor de zonden van hun dorp te boeten. Het doel van hun reis is Santiago de Compostela. Een plaats in Spanje waarvan men dacht dat daar het graf van de apostel Jacobus was. De plaats was heilig verklaard en groeide uit tot een bekende pelgrimsplaats.
De Pelgrimsschelp schetst een beeld van de barre bedevaarten in de Middeleeuwen. Frances Temple neemt je 500 jaar mee terug in de tijd. De tijd dat het geloof een heel belangrijke rol speelde en bijna alles zondig was, behalve God eren.
Hoewel we nu leven in de moderne 20ste eeuw en de kerken tegenwoordig meer een museum zijn dan een Huis des Gods, zijn bedevaarten nog geen uitgestorven fenomeen. Denk maar eens aan al die mensen die een bezoek brengen aan Lourdes. Dit keer niet om hun zonden kwijt te raken, maar hun reuma, hun handicap of hun ziekte.
En wat te denken van de bedevaarten naar Tiel waar Jomanda de mensen verlost van hun kwaaltjes ? Of de huilende Mariabeeldjes in Italië?
Over 500 jaar verschijnt *'De Pelgrimscomputer'*, over de bedevaarten van de 20ste eeuw.

Joost van Kleef

KONING ARTHUR

Een van de meest beschreven legendes is die van Arthur, de beroemdste Engelse koning aller tijden, hoewel nog steeds niet zeker is of hij wel bestaan heeft. Misschien heeft dat juist wel de interesse van al die schrijvers gewekt. Hij zou geleefd hebben van het einde van de vijfde eeuw tot halverwege de zesde eeuw. Het verhaal gaat dat koning Arthur een zoon was van Uther Pendragon, die vóór hem koning was, en Igrayne. Igrayne was de vrouw van een van zijn vazallen. In de Middeleeuwen trouwden de mensen niet uit liefde. Als ze elkaar aardig vonden was dat mooi meegenomen, maar daar draaide het niet om. Men trouwde met degene die het meest te bieden had. Zo trouwde bijvoorbeeld een koning nooit met de dochter van een bierbrouwer. Het kwam dus nogal eens voor dat je verliefd werd op de man of vrouw van een ander en dat deze ook tot overmaat van ramp verliefd was op jou. Dat betekende namelijk geen scheiding, maar wederzijds liefdesverdriet. Maar goed, ik had het over Igrayne. Uther Pendragon en Igrayne waren verliefd op elkaar en omdat koningen in die tijd meer te vertellen hadden dan hun onderdanen, versloeg de koning zijn trouwe vazal dankzij een list van zijn adviseur Merlijn. Merlijn was een geheimzinnige man, een soort tovenaar, waarvan men zei dat hij de toekomst kende. Hij leefde namelijk precies andersom dan andere mensen, namelijk van de toekomst naar het verleden. In ruil voor deze list vroeg Merlijn Uther Pendragon en Igrayne aan hem te beloven hun zoon af te staan. Schoorvoetend gaf Uther Pendragon toe en zo gebeurde het. Merlijn liet het kind, Arthur, opvoeden door een oom. Arthur groeide op tot een spontane, intelligente en rechtvaardige jongeman, onwetend over zijn afkomst. Als zijn vader sterft op het slagveld, wordt Arthur koning na het magische zwaard Excalibur uit een stuk rots getrokken te hebben. Hij richt een riddergenootschap op, de ridders van de ronde tafel. Deze hebben als doel een rechtvaardigere wereld te scheppen. De ridders trekken erop uit en verslaan draken, redden adellijke dames en vermaken zich prima. Ondertussen heeft koning Arthur het moeilijk. Zijn vrouw Guinevere en zijn beste vriend Lancelot zijn verliefd op elkaar. Lancelot onderneemt tevergeefs jarenlange tochten om van zijn liefde voor Guinevere af te komen, maar het helpt allemaal niks. In elk geval, het stikt van de intriges, ongelukkige liefdes, noodlottige ongevallen en andere tragische gebeurtenissen. De moderne soap is er niks bij. Als ik het hele verhaal zou gaan vertellen, zou de hele Lemniscaatkrant vol zijn. Bovendien zou het mij dagen kosten om het op te schrijven. Daarom raad ik je aan als je toch de afloop wilt weten één van de vele Arthur-romans te lezen. Het zijn er vele. Al vanaf de elfde eeuw wijdden schrijvers er vele pagina's aan, maar ook nu nog wordt er over Arthur geschreven. Een beroemd boek is *'Arthur, koning voor eens en altijd'*, geschreven door Terence H. White. Het is vrij lastig om te lezen, maar voor degenen die het altijd zo vervelend vinden dat ze zo snel lezen -en dus hun boeken in een paar uur uit hebben- is het een echte aanrader. Dit boek telt namelijk meer dan zevenhonderd bladzijden. Daar doe je toch zeker een paar daagjes over. Het leuke van het boek vind ik dat het af en toe heel humoristisch is. Het taalgebruik is heel mooi. Bovendien worden er duidelijk verbanden gelegd met deze tijd. Bijvoorbeeld vertelt White dat ze port dronken. Vervolgens meldt hij dat ze toen nog helemaal geen port kenden en dat ze eigenlijk mede dronken, maar dát in die tijd mede net zoiets was als port nu. Een makkelijker boek is *'De geschiedenis van koning Arthur'* van Jaap ter Haar. Dat heeft toch ook driehonderd bladzijden, maar alles wordt in chronologische volgorde verteld.
(De chronologische volgorde betekent dat de gebeurtenissen verteld zijn in de volgorde dat ze gebeurd zijn.)
Het is overzichtelijk. Er lijkt wat meer actie in te zitten dan het boek van White, die de gewoonte heeft elke gebeurtenis, hoe onbetekenend die ook is, uitgebreid te beschrijven. Het voordeel is wel dat je Arthur, Lancelot en de anderen beter leert kennen.

Jorinde

de Pot van Olen

Na een korte rit met de auto komen we aan in Olen. Eerst even een verkenningstocht maken en het kunstwerk gaan bekijken. Door het warme weer hebben we dorst gekregen. Omdat we op zoek zijn naar de Pot van Olen vinden we het een goed idee om in het gelijknamige café met ons onderzoek te starten. In het café is het donker en aan een tafeltje in een hoek zit een stokoud mannetje dat me uitnodigt om bij hem te komen zitten. Hij vraagt me of ik, zoals vele anderen voor mij, het echte verhaal van de Pot van Olen wil horen. Ik ga hier gretig op in en hij begint te vertellen. "We moeten terugkeren tot de tijd van Karel V. Mijn voorouders hadden al een herberg op de plek waar nu mijn café staat. Elk jaar in het jachtseizoen ging Karel V jagen en kwam dan voorbij de herberg van mijn voorouders. Daar bestelde de vorst een biertje en mijn overoverover...grootmoeder kwam terug met een pot vol bier maar zij hield deze vast bij het enige oor dat deze pot bezat. Karel V kon de pot zeer moeilijk van haar aannemen. Hij zei tot haar dat ze tegen het volgende jaar een pot moest hebben met twee oren opdat hij het bier gemakkelijk kon aannemen. Het volgende jaar kwam de keizer opnieuw een pot bier drinken in de herberg van mijn voorouders. Mijn overoverover...grootmoeder bracht de pot met bier maar zij hield de pot vast bij de beide oren, dus Karel V had opnieuw last om de pot van haar aan te nemen. Hij zei haar een pot te laten maken met drie oren. En zo gebeurde het. Het jaar daarop bestelde de keizer weer een biertje en de waardin kwam nu met een pot met drie oren. De vorst kon nu zonder problemen het bier van haar in ontvangst nemen."
Hier eindigde zijn verhaal en ik vroeg of hij wist waar de pot nu was. Hij liet me de Pot van Olen zelfs zien!!! Hij nam hem uit een glazen kastje en verzekerde dat dit de echte pot was. Later bleek dat Olen vol echte 'potten van Olen' stond. Elk café had er één.

Lijsbeth

ROBIN HOOD

Of Robin Hood echt bestaan heeft, weet niemand.
Wie Robin Hood is, weet iedereen. De bekendste dief uit de Middeleeuwen. Hoewel, een echte dief was hij niet, want hij gaf immers de veroverde buit aan de armen. Over Robin Hood is veel geschreven, boekenkasten vol.
Walt Disney maakte een ontroerende tekenfilm over de schelm en Kevin Costner speelde de volksheld op het witte doek.
Allemaal laten ze een andere Robin Hood zien, maar het idee is altijd hetzelfde: stelen voor de armen.
Turk & De Groot waren dat beeld een beetje zat en besloten daar iets aan te doen. De internationaal bekende tekenaars zetten samen een stripreeks op die een totaal andere Robin Hood laat zien. De reeks kreeg de bijzonder creatieve naam Robin Hood mee.
In de strip steelt Robin de burgers de kleren van het lijf, maar hij deelt het niet uit aan de armen. Sterker nog, hij houdt het geld zelf. Want hij is namelijk erg arm, en heeft zelf dus recht op zijn geld. De sheriff zit Robin Hood uiteraard altijd achterna en ziet hem het liefst achter tralies. Dat laatste kan hij uit zijn hoofd zetten, want de sheriff is zo verschrikkelijk dom dat hij zelfs geen vlieg kan arresteren, laat staan Robin Hood vangen.

Deze gegevens, een echt stelende en kwaadaardige Robin Hood met een domme sheriff achter zich aan, leveren een schitterende strip op. De getekende plaatjes van Turk, de humor van De Groot. Robin Hood als stripheld, daar kan zelfs Walt Disney niet tegenop.

Joost van Kleef